

MONTSERRAT CARULLA FALCÓ

PRESENTACIÓ CANDIDATURA A LA PRESIDÈNCIA DE L'ACO

Soc de L'Hospitalet de Llobregat, nascuda el 1964.

El propassat mes d'octubre –el d'ara farà tot just un any– em vaig jubilar després de gairebé quatre dècades exercint la docència, com a mestra. D'esperit una mica inquiet, he decidit aprofitar aquesta nova etapa de la meua vida per encarar nous projectes –i reprendre'n de no tan nous– de naturalesa tant personal com comunitària. En el terreny del voluntariat, de la mà de Càritas i seguint

desenvolupant la meua vocació docent, oferint i realitzant cursos d'alfabetització per a persones nouvingudes.

Actualment formo part de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes dels bisbats de Vic i Solsona, on desenvolupo les tasques de tresoreria de la zona del Bages. Aquest moviment m'ha brindat l'oportunitat de renovar i enfortir el meu compromís amb el voluntariat, de la mateixa manera que també ho ha fet el fet de pertànyer a la Capella de Música de la Seu de Manresa, d'on n'esdevinc secretària. També formo part dels lectors de Litúrgia de la Parròquia de la Mare de Déu del Carme, i participo activament dels actes que s'hi celebren.

Pel que fa la meua vinculació, trajectòria i compromís amb l'Acció Catòlica Obrera (ACO), aquest es troba en l'inici de la meua militància a la JOBAC a principi dels anys noranta (1991) formant part del grup de Revisió de Vida del Port, a Barcelona, d'on aleshores n'era el consiliari en Josep Hortet. Amb aquest grup vaig passar a formar part de l'ACO al cap d'uns anys i fins el 2019, moment en el què em trasllado a treballar i viure a Manresa, on resideixo actualment amb la meua parella.

Com que la meua intenció era seguir formant part del moviment i projecte de l'ACO, l'Àngela Rodríguez em va posar en contacte amb en Ramon Porti, responsable del grup de Revisió de Vida de Manresa, del qual en formo part d'aleshores ençà, amb en Josep M. Pratsobrerroca –en Pratso– com a consiliari. L'adaptació al nou grup ha estat genial, orgànica; m'han acollit amb els braços oberts i sempre he tingut el seu suport.

Per mi, pel meu desenvolupament personal, i en definitiva per la meua vida, el punt de trobada i la pertinença que han suposat i suposen tant la JOBAC com l'ACO han estat molt importants. He après moltes coses que m'han ajudat a créixer com a persona al llarg dels anys però també en el dia a dia. He conegut i segueixo coneixent persones meravelloses les quals algunes han estat i encara són els meus millors amics i amigues; han estat al meu costat en els millors però també en els pitjors moments de la meua vida. M'han ensenyat, sobretot, a confiar en Jesús, a tenir-lo sempre present: a no tenir por, a confiar en mi i també en els altres, i sobretot a mantenir l'esperança, que és allò que em mou i em fa avançar a la vida.

Quan vam fer la jornada de formació a la nostra diòcesi, la de Vic, en Pepe Rodado ens va explicar el nou funcionament per escollir president/a. Aleshores no hi vaig pensar gaire perquè era quelcom que mai m'havia plantejat. Entendreu doncs, que la sorpresa que em vaig endur va ser majúscula al proposar-me com a candidata per encapçalar tal responsabilitat; en Jordi Soriano em truca i m'ho explica. Quedo molt sorpresa, però alhora penso que és una oportunitat per agrair al moviment tot el que m'ha donat i ensenyat. Parlo amb els meus fills, amb la família, i tots em traslladen el seu suport. Preparo la Revisió de Vida amb el grup i ells també em recolzen; seran al meu costat i m'ajudaran en tot el que puguin.

Amb tot això, prenc la decisió de presentar-me. Malgrat la meua por, sento com Jesús em diu que no en tingui, que tingui confiança i esperança, i sobretot Fe.

D'aquesta manera, de la manera més humil possible i voluntat de servei, presento la meua candidatura per encapçalar el projecte de l'ACO, sabent que no estaré sola en cap moment i que compto amb tots vosaltres i especialment amb Ell, sempre al meu costat; per fer més visible i possible el Regne de Déu entre nosaltres. I amb la seva Mare, la nostra Mare, que em guiarà –que ens guiarà– pels camins de la tasca que desenvolupa l'ACO en la nostra societat, així com també ho ha fet sempre a la meua vida.

«La meua ànima magnifica el Senyor,
perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.»